

LBRIS

We know
books

SABLE SORENSEN

**FURY
BOUND**
RĂZBUNAREA

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

Capitolul 1

MERYN

„Respiră, Meryn!”

Întunericul se zvârcolește în jurul meu, mișcându-se în chipuri cu neputință de cuprins. Se despică în ritmul bătăilor inimii mele, dezvăluind imagini ce mă sfâșie pe dinăuntru.

Sânge, într-o împrôșcare vâscoasă, stacojie.

„Respiră!”

Dâre de un roșu violent peste podeaua de piatră cenușie.

„Respiră!”

Peste chipul surioarei mele, Saela, schimonosit de un rânjel, peste buzele și... colții ei.

„Meryn, respiră!”

Pieptul îmi arde de durere, iar umbrele se strâng iarăși în jurul meu, cufundând din nou încăperea într-o beznă adâncă. Și, odată cu ele, brațe puternice și liniștitoare se strâng pe mijlocul meu.

Dar nu pot, nu pot, nu pot...

„Respiră, Meryn!”

Tresalt gâfâind, cu respirația întretăiată. Îmi dau seama că vocea mormăită din capul meu nu este a mea, ci a lupoaicei de care sunt unită prin legământ, Anassa. Lupoaica uriașă, albă-argintie,

mă îmboldește cu botul în coaste, în timp ce aerul îmi inundă plămânii, iar eu mă întorc pe deplin în trupul meu.

Umbrele se despart din nou. Este o putere nouă și stranie, dar asupra căreia am un oarecare control. Este limpede că răspunde emoțiilor mele.

Șocului meu. Furiei mele.

Mi-am petrecut ultimele patru luni antrenându-mă să devin una dintre Predestinați, nădăjduind să ajung pe linia frontului pentru a o găsi pe Saela. Surioara mea a fost răpită din casa noastră, furată în noapte pentru a-i hrăni pe Stârpitorii din țara vecină, Astreona.

Sau cel puțin așa credeam.

Saela se zvârcolește pe podea în fața mea, sângele picurându-i de pe bărbie. Tresar la vederea colților ei noi. După tot ce am îndurat ca să o găsesc, ca să o salvez... sora mea mai mică a fost transformată în una de-a lor. A devenit Stârpitor.

Iar pofta ei de sânge nestăvilă o dovedește.

Helene, membră a haitei Daemos, stă într-o parte a biroului lui Stark. Ochii ei împietriți sunt larg deschiși și își ține mâna peste gâtul însângerat – dar e în siguranță. Legătura cu lupul ei i-a vindecat deja rana pricinuită de Saela.

Helene e bine, dar sora mea, cea care înseamnă totul pentru mine...

Mă reped spre Saela, disperată să ajung la ea, să o ajut, să o opresc, să schimb cumva ce se întâmplă.

Dar acele brațe din jurul meu mă țin strâns.

– *Dă-mi drumul, Stark!* scuipe eu cuvintele.

Umbrele se năpustesc spre noi, răspunzând furiei mele.

Înainte să mă pot elibera, Cratos, uriașul lup negru al lui Stark, se repede spre Saela cu un mârâit cumplit.

Mi se strânge inima în piept și mă lupt zadarnic în strânsoarea de fier a lui Stark.

– Nu!

Cratos o va ucide. Fetița mea dulce, surioara mea frumoasă. Îi va smulge gâtul pentru că este primejdioasă acum.

Lacrimi fierbinți îmi șiroiesc pe obraji.

– Opriti-! îi implor pe Stark și pe Anassa. Cratos, oprește-te!

Lupul se aruncă asupra ei, iar eu țip. Încăperea se cufundă din nou în întuneric. Anassa își freacă botul de coasta mea, mai apăsător.

„*Meryn, nu o ucide. O ține pentru a vă apăra pe tine și pe ceilalți. Mai respiră o dată.*“

Fac ce-mi spune. Umbrele se despart din nou.

Cratos o ține pe Saela la pământ, cu două labe uriașe apăsându-i spatele, lipind-o de podea. Chiar și așa, ea se zvârcolește violent și aproape îl doboară. Aproape reușește să răstoarne un lup *gigantic*, de trei ori mai mare decât ea, doar din arcuirea spinării.

Rămân cu gura căscată și simt cum sângele îmi părăsește obraji. Atâta forță în corpul unei fetițe de 11 ani. Saela nu a fost niciodată puternică. Ea era copilul studios, pasionat de cărți. Eu eram cea puternică. S-a adaptat bine la antrenamentele de autoapărare, dar chiar și așa – ea s-a luptat mereu prin cuvinte, nu prin mușchi.

Ochii ei căprui devin tăioși și trupul i se zbate din nou și din nou, săltându-l pe Cratos iar și iar. Anassa îmi întâlnește privirea cu ochii ei aurii și îmi dau seama la ce se gândește fără ca măcar să mi-o spună.

Cratos singur nu va putea să o țină la pământ. Anassa sare lângă partenerul ei, apăsând și ea cu labele pe spatele Saelei.

Sângele îmi clocotește de frică. Nu doar *pentru* sora mea... ci și *de* ea.

Am petrecut ore întregi aici învățând despre Stârpitori, studiindu-i. Dar mai sunt atâtea lucruri pe care nu le știu. Mai păstrează Stârpitorii vreo fărâma din cine au fost înainte de transformare? Cât de umani mai sunt după ce le cresc colții?

Aș vrea să fug la ea, să o strâng în brațe așa cum am făcut cu doar câteva clipe în urmă. Atunci zâmbea și era în siguranță.

Era *în siguranță*.

Oare mai este ea? Sau așa va fi... de-acum încolo? Pentru totdeauna?

Saela scoate un urlet, un țipăt care îți îngheață sângele în vene și care răsună în toată încăperea. O doare.

Îi dau un cot în coaste lui Stark și scap din strânsoarea lui. Dar numai pentru o clipă. Mâna lui mi se încleștează pe încheietură și mă smucește înapoi atât de tare, încât aproape că-mi smulge umărul din loc.

– Stârpitorii proaspăt transformați sunt în stadiul lor cel mai primejdios, șuieră Stark la urechea mea.

Mă strânge la pieptul lui, cu brațele ca o menghină. Atingerea lui mă arde și o urăsc. O urăsc și, totodată, mă agăț de ea.

– Am văzut asta pe front. De multe ori. E un joc pe care celor din Astreona le place să-l joace. Te rog, ascultă-mă!

Încremenesc, smulsă pentru o clipă din panică de urgența din glasul lui. „Te rog“, a spus.

– Ei ne transformă soldații în Stârpitori și îi trimit împotriva noastră. Când are loc transformarea, noii Stârpitori sunt mistuiți de setea de sânge și vor ucide orice le iese în cale. Acum, ea nu te recunoaște și te-ar putea omorî, îmi șoptește Stark.

„Te-ar putea omorî.“ Saela, fetița care plângea dacă îi împleteam codițele prea strâns. Fetița care încuia ușa și își așeza capul în poala mea în nopțile când mama devenea violentă. Fetița care, odată, a prins un șoricel în casă și, în loc să-l omoare sau să-l scoată afară, i-a făcut un culcuș într-o cutie și l-a bottezat Felix.

Cum poate fi asta real?

Dar Stark are dreptate. O dreptate șocantă, îngrozitoare. Dulcea mea surioară a... dispărut.

Mintea mi se învâрте în timp ce încerc să-mi gândesc următorii pași, alungându-mi gândurile tulburi și răzbunătoare legate de motivul pentru care am ajuns în situația asta cumplită. De bărbatul – nu, de monstrul – care i-a făcut asta surorii mele. De logodnicul meu.

Furia mă străpunge, făcând sângele să-mi clocotească prin vene, și umbrele țâșnesc spre tavan ca o izbucnire nimicitoare.

Încă o răsuflare și umbrele alunecă înapoi pe pereți.

Asta și-ar dori el... să fiu prea distrasă și prea slabă pentru a înfrunta urgia ce mi se dezvoltă în fața ochilor. Dar el nu mai are voie să-mi manipuleze acțiunile.

Saela are nevoie ca eu să fiu calmă și cu capul pe umeri. Ea este cea mai importantă.

„Eu și Cratos nu o putem ține așa la nesfârșit“, spune Anassa, simțindu-mi șirul gândurilor.

– Bine, îi spun, pe măsură ce mintea mea începe să se limpezească. Trebuie să o imobilizăm.

Mă îndrept de spate, sprijinită de Stark, care pare să-și dea seama că nu mă mai bate gândul să țâșnesc spre Saela, căci strânsoarea lui slăbește.

– Și apoi trebuie să o ducem într-un loc sigur, îi spun lui Stark. Să o ducem undeva unde nu poate să rănească pe nimeni, până ne dăm seama ce-i de făcut. Clipesc ca să-mi limpezez vederea și îmi șterg obrazul cu o mână tremurătoare. Știu ce trebuie să facem și mă cutremur. Nu-mi vine să cred că spun asta, dar va trebui să o mutăm înapoi în temnițe.

Cuvintele au gust amar și respingător pe limba mea. Să-mi arunc sora din nou în acel loc de coșmar. Dar ce altă cale avem?

Mă întorc spre Helene și Grigore. Culoarea a revenit în obrajii lui Helene, dar Grigore încă stă aplecat deasupra ei, îngrijorat, cu o mână așezată pe umărul ei.

– Trebuie să păstrați secretul. Să nu spuneți nimănui ce ați văzut aici.

În cele din urmă, auzindu-mi vocea ca de gheață, Stark îmi dă drumul de tot și dispariția bruscă a atingerii lui mă zdruncină pentru o clipă. Picioarele lui lungi îl poartă în celălalt capăt al încăperii din doar câțiva pași și privesc amortită cum smulge capacul unui cufăr de lângă mine și caută ceva înăuntru. Se întoarce repede și trece valvârtej pe lângă mine pentru a se apropia de Saela. Stark își trece mâna peste coastele lui Cratos, apoi îngenunchează și apucă picioarele surorii mele, legându-le strâns laolaltă. Îmi dau seama că o leagă cu lanțuri de argint, destul de puternice pentru a o stăpâni. Apoi o apucă de părul închis la culoare ca să îi fixeze un căluș de pânză printre colți.

Priveliștea mă înfurie, iar degetele îmi tremură de la nevoia de a-l lovi. Anassa se zbârlește și un mârâit înfundat îi răsună din piept. Dar Cratos se apleacă în față și își lipește nasul de al ei, ajutând-o să își stăpânească pornirea.

Chiar dacă sunt furioasă, sunt și *recunoscătoare*, pentru că asta trebuia să facem, iar zeița știe că eu nu aș fi fost niciodată în stare de așa ceva. Încă nu pot să accept cu toată inima ce are să se întâmple cu adevărat. Nu pot să accept că sunt pe cale să-mi încui sora în temnițe de parcă ar fi un dușman.

Că, de fapt, ea chiar *a devenit* un dușman.

Saela m-ar ucide. M-ar ucide dacă nu ar fi legată cu acele lanțuri. Stark îi face un semn din cap lui Grigore și cei doi o ridică împreună. Ea se zvârcolește violent în brațele lor, murdară de sânge, dar lanțurile o țin strâns.

Întorc privirea și un nod de durere mi se pune în gât. Nu pot să o văd așa, astfel că fac singurul lucru de care mai sunt în stare. Pun un picior în fața celui lalt și conduc alaiul nostru sumbru spre temnițe. Mergem la temnițele principale, nu în locul ascuns unde fuseseră ținuți Saela și ceilalți copii.

Pare că au trecut abia câteva ore de când Venna m-a dus în măruntaiele castelului pentru a-mi descoperi sora în spatele zăbrelelor. Abia câteva ore de când plănuiam să o scoatem de acolo. Nu m-am gândit niciodată că aveam să o întemnițez din nou.

Înaintăm în liniște, cu pași repezi, străduindu-ne să trecem nevăzuți. Împrejurimile sunt o oglindire crudă a stării mele de spirit, în timp ce coborâm tot mai adânc, în întuneric și disperare. Coridoarele care duc spre temnițe sunt umede și cufundate în beznă, iar prin fisurile ce străpung piatra zăpada topită se scurge pe ici, pe colo. Făcliile de pe pereți se văd din ce în ce mai rar. În cele din urmă, ajungem la un rând de celule care sunt relativ uscate și mai bine luminate.

Prima are țepi brutali și rastele de tortură prinse în pereți, astfel că trecem grăbiți pe lângă ea. Stark și Grigore se opresc două uși mai încolo, cercetând spațiul dinăuntru. Zăbovesc în urma lor, în timp ce ochii mi se obișnuiesc încet cu pâcla

de întuneric tot mai dens. Stark mă privește, așteptând să-mi rostesc decizia, și încuviințez, cu un gest aproape imperceptibil. Îmi dau încuviințarea pentru a-mi întemnița sora. Pentru a o întemnița *din nou*.

– Helene, spun cu voce răgușită, iar ea ridică privirea spre mine, cu ochii măriți de spaimă. Caută-l pe liderul Aldrich și trimite-l la noi!

Liderul Aldrich este cel mai vârstnic dintre Predestinații din castel și cel mai experimentat lider. El a fost responsabil de Probele Legământului. Va ști cum să ne ajute, cum să reparăm toată situația asta. Trebuie să știe.

Cu întârziere, îmi dau seama că l-aș putea chema chiar eu pe Aldrich cu mintea, dacă aș vrea. Anassa a spus că îi putem contacta pe toți Predestinații acum. Omul oricum face parte din haita Strategos, iar eu sunt alfa pentru el. Totuși, în clipa asta, nu am încredere că pot să comunic cu precizie.

Helene schițează iute o reverență, apoi se răsucesc pe călcâie și pleacă într-un suflet din temnițe. O privesc cum se face nevăzută, neștiind sigur dacă ordinul meu, frica de sora mea sau împrejurimile sumbre în care ne aflăm sunt motivul care îi dau o asemenea viteză fulgerătoare.

Grigore îi spune ceva lui Stark. Acesta încuviințează, se încordează și îi dă drumul Saeli. Sora mea își izbește pumnii legați strâns de pieptul lui Stark, dar el face doar o grimasă de durere și o rotește astfel încât loviturile surioarei mele să nu mai găsească nicio țintă. Grigore deschide ușa celulei cu un scârțait ascuțit, în timp ce Stark pășește înăuntru și o așază pe Saela pe un pat de campanie. O lasă acolo fără să îi scoată lanțurile, căci acest lucru ar însemna să punem viața celor de aici în pericol.

Stark se retrage din celulă, cu ochii prudenți ațintiți asupra Saeli în timp ce se mișcă. De îndată ce iese, Grigore trânteste ușa celulei la loc, înșfăcând cheia de pe un inel fixat în perețele opus. Pocnetul cheii răsucite în zăvor răsună metalic în urechile mele.

Saela se forțează să se ridice și se apropie cu pași împleticiți de zăbrelele celulei. Grigore sare înapoi când ea se izbește cu trupul micuț de gratii. Metalul geme și zăngănește. Sora mea izbește

din nou și din nou, iar sunetul acela parcă îmi smulge inima din piept. Mi-aș dori să o pot strânge în brațe, așa cum am făcut când se afla în închisoarea regelui. Dar, dacă aș întinde mâna printre zăbrele, m-ar sfâșia și mi-ar suge tot sângele din vene.

– Oprește-te! o rog cu voce frântă, făcând o jumătate de pas în față. O să te rănești.

Ochii Saelei sunt sălbatici, mutându-se frenetic dintr-o parte în alta. Nu îi întâlnesc nicio clipă pe ai mei și nici măcar nu mă recunoaște când îi vorbesc. Fata pe care o iubesc nu mai este acolo.

Simt căldura Anasei în spatele meu și mă las susținută de ea. Căldura ei mă învăluie. Mă ține dreaptă când picioarele încep să îmi cedeze.

Până apare Aldrich în cele din urmă, mă simt ca desprinsă de mine însămi. Bărbatul în vârstă cercetează din priviri scena din fața lui, coborând pentru o clipă maxilarul acoperit de barbă, mut de uimire, înainte de a-și recăpăta sângele-rece. Ce priveliște trebuie să îi oferim! Mai ales eu, îmbrăcată încă în rochia asta ridicolă și cu coroana pe cap. Aldrich dă să vorbească, dar eu fac un pas înainte și întind o mână pentru a-l opri. Anassa mă ajută să-mi adun ultimele fărâme de energie.

„Cum să fac asta?” o întreb la repezeală. Cumva, ea a împărțit amintirile cu Helene și Grigore mai înainte, dar știu că eu trebuie să o fac de data asta.

„Găsește în mintea ta râul care te leagă de Predestinați și caută-l pe lider în haita Strategos. Formează o legătură doar cu Aldrich și concentrează-te pe el, apoi împinge-ți amintirile spre el, ca și cum le-ai pune într-o corabie purtată de vânt.”

Fac cum îmi spune și, în același timp, întind mâna din nou, așezând-o pe brațul lui aspru, încercat de trecerea anilor. Ochii lui îngrijorați îi întâlnesc pe ai mei și trebuie să-mi întorc privirea ca să nu mă prăbușesc. Atingerea întărește legătura dintre mințile noastre. Apoi mă concentrez pe el și îi transmit amintirile.

Capul îmi zvâcnește de durere, iar transpirația începe să mi se adune pe frunte de la efort.

Dar funcționează.

Îi împărtășesc adevărul despre sângele meu regal, despre blestem și despre ce ni s-a făcut. Îi dezvălui cum Alistair Brightbane a furat tronul strămoșilor mei și cum s-a folosit de descendența lui pentru a păstra puterea atâtea secole. Cum un blestem de sânge al Stârpitorilor a ținut adevărul ascuns. Cum Stark m-a ajutat să scot totul la lumină și cum Killian a fugit.

Liderul Aldrich cade în genunchi. Măinile îi tremură în timp ce se întinde spre mine fără cuvinte, luându-mi mâna și apăsând-o pe frunte.

Înghit cu noduri. Cuvintele se revarsă din mine, rugătoare și neputincioase.

– Te rog, ridică-te! Te rog! Aldrich... sora mea e fetița aceea din celulă. Trebuie să o ajutăm.

Înțelegerea i se citește pe chip, iar gura i se strâmbă într-un amestec de milă și dezgust. Sunt nevoită să-mi întorc privirea.

– Trebuie să putem face ceva, spun eu, auzindu-mi disperarea din voce. Trebuie să existe o cale de a îndrepta toate astea, de a anula totul.

Eu am devenit Predestinată, am devenit regină ca să o salvăm din ghearele Oamenilor Negri – de fapt, din ghearele lui Killian și ale tatălui său, după cum s-a dovedit. Aș face orice pentru ea. Nu se poate ca totul să fi fost în zadar.

Aldrich nu răspunde imediat. În schimb, ochii îi alunecă spre Stark. Zăbovește cu privirea asupra lui, iar eu nu sunt atât de pierdută în durerea mea încât să nu înțeleg ce înseamnă acea căutătură. Știu ce gândesc amândoi. Nu cred să mai existe cale de întoarcere.

– Te rog! implor eu din nou. Spune-mi ce am de făcut!

Aldrich înghite în sec, apoi își împreunează mâinile, cu compasiune în privire.

– Cel mai important lucru care ar putea s-o ajute pe Șaela este sângele de om. Cât mai mult posibil. Are o sete de nestăvilit, iar, dacă nu și-o potolește în curând, o va ucide.

– Bine, spun, strângând din dinți. Atunci, să bea din mine! Stark pocnește din limbă, iritat.

– În niciun caz. Nu poți să ai încredere în Saela când e în starea asta, te-ar seca de sânge.

Și încă o dată, ura și o recunoștință tulburătoare se amestecă înăuntrul meu.

– Poate că un animal mare ar fi de ajuns, murmură Aldrich, cu ezitare în glas.

Încuviințez, agățându-mă de orice licăr de speranță.

„Mă duc să vânez cu Cratos. Îi aducem Saelei un cerb“, îmi spune Anassa și eu tremur de ușurare.

– Să încercăm așa! răspund.

Lupii se întorc și o iau la fugă, dispărând pe după colț.

„Ce urmează?“ Gândurile mi se încolăcesc în minte, în vreme ce încerc să țin un plan. Ce trebuie să fac pentru a găsi o cale de ieșire? Ca Strategos, mintea mea ar trebui să gândească strategii cu ușurință. Este, la urma urmei, una dintre puterile cu care este înzestrată haita noastră. Dar, în clipa asta, sunt mult prea tulburată ca să pot accesa acea parte din mine. Totuși, știu că va fi important să țin în frâu povestea asta.

Întâlnesc privirea liderului Aldrich.

– Știe cineva că Killian a plecat?

El clatină din cap.

– După ce l-ai ucis pe regele Cyril, toți nobili au fugit înapoi în teritoriile lor, dar Predestinații încă sunt aici. Își așteaptă ordinele pentru plecarea pe front. Doar noul conducător le poate da aceste porunci și așteptau să primească vești de la tânărul Valtiere dimineață.

Dimineață... Pe sfânta zeiță! Va fi dimineață curând.

Numai adrenalina m-a ținut pe picioare până acum și amintirea faptului că a trecut atât de mult timp se așterne peste mine ca o pătură grea de epuizare. Mă frec la ochi, chinându-mă să-i țin deschiși.

– O să... Mă opresc, încercând să-mi amintesc ce voiam să spun. Atunci o să vorbesc cu toată lumea dimineață. Ar trebui să vă odihniți.

Nu-mi dau seama că mă clatin într-o parte până când piciorul mi se agață de o piatră, într-o încercare stângace și zadarnică

de a-mi recăpăta echilibrul. Mă izbesc de pieptul lui Stark, iar mâinile lui bătătorite și tatuatate mi se strâng pe brațe. Atingerea lui mă arde, smulgându-mă pentru o clipă din amorțeală, și îl împing deoparte, apoi mă îndepărtez, în timp ce clipesc repede.

– Du-te la culcare! mormăie el.

Sunt prea obosită ca să-l mai privesc cu ură.

– Nici vorbă. Nu plec de lângă Saela.

Stark pufnește și își trece mâna prin păr. Trece pe lângă mine cu pași apăsați, urmat de Aldrich și Helene, mormăind ceva ce sună izbitor de mult a „femeie încăpățanată“.

Saela s-a mai liniștit puțin. Încă se izbește de zăbrele, dar mai încet de-acum, tâmpla ei abia atingând fierul. Privirea îi este pierdută, ochii îi sunt goi.

Câteva minute mai târziu, un zgomot puternic mă smulge din ghearele suferinței mele. Cu o bufnitură, Stark așază o saltea de dormit pe podea. Își trece mâna peste ea ca să îndepărteze praful, apoi o bate ușor, de parcă ar încerca să mă convingă că va fi confortabilă.

Mă prăbușesc pe saltea fără alte cuvinte, prea sleită de puteri să mai caut motive de ceartă. Sunt totuși hotărâtă să rămân trează ca să o veghez pe Saela, așa că mă întind pe o parte, în timp ce Stark se așază lângă mine, cu spatele rezemat de peretele de piatră.

Dar nu reușesc. Am pleoapele prea grele de somn și, oricât m-aș împotrivi, se închid. Mă cuprinde acea senzație familiară de cădere, de parcă m-aș prăbuși într-un vis. Deschid ochii, încercând să rămân trează.

Dar nu mai sunt în temnițe.

Sunt undeva în întuneric, într-o încăpere dominată de cenușiu și umbre nesfârșite, fără podele, pereți sau tavan. Umbrele se involburează în jurul picioarelor mele ca o ceață. Totul este prea real ca să fie un simplu vis și panica îmi taie respirația.

– În sfârșit ești aici, copila mea, răsună straniu un glas adânc de bărbat – aceeași voce care mi-a vorbit tot timpul. Vocea care mi-a spus să iau coroana.

A *cui* voce? Și de unde vine? Mi se strânge stomacul. Ceva este foarte în neregulă.

Mă întorc brusc, căutând de unde vine vocea, dar nu văd pe nimeni. Umbrele se înalță în aer precum fumul. Se scurg în jos ca niște stalactite. Încep să tremur.

„Unde sunt?“ Deschid gura să întreb, dar niciun sunet nu se desprinde de pe buzele mele.

– Ești aici, dar ai lăsat deschisă o ușă pe care nu o mai poți închide... așa că și el este aici, îmi spune vocea.

Oricine ar fi, îmi dau seama că bărbatul este supărat pe mine. Un fior de teamă mi se strecoară prin vene.

Umbrele încep să se învâртеjească violent, rotindu-se, strângându-se într-un cerc în jurul meu. Pălnia de întuneric devine tot mai strâmtă, până când începe să mi se înfășoare în jurul gâtului și să mă sufoc.

Țip în somn și mă trezesc cu răsuflarea tăiată. Unghiile mi se înfig în saltea. Nu sunt sigură cât timp a trecut, dar Anassa și Cratos trebuie să se fi întors și să fi plecat din nou, pentru că un cerb mort zace în celula Saelei.

Și o mare de sânge pătează pietrele dimprejur.

Sora mea doarme ghemuită pe podea, cu fața și brațele mângiate până la coate de sânge uscat.

Îmi înghit suspinele în timp ce mă ridic. Stark încă doarme, rezemat de perete, cu capul sprijinit de piatră. Nu are cum să doarmă comod. Mă apropii și îngenunchez lângă el. Genele lui dese și negre tresar în timp ce visează. Întind mâna să-l ating. Doar ca să-l trezesc, îmi spun în sinea mea.

Dar nu mai apuc, pentru că o durere ascuțită îmi străpunge țeasta. Tresar, ducându-mi mâna spre locul agoniei. Este ca și cum cineva mi-ar înfige încet un ac în tâmplă, tot mai adânc, centimetru cu centimetru. Și, după ce s-a înfipt destul de adânc, îl aud.

Pe el.

„*Bună dimineața, Predestinaților*“, spune Killian.

I-aș recunoaște vocea oriunde. Cândva, glasul aceasta îmi șoptea cuvinte dulci pe pernă. Acum, este distorsionat, dar rămâne

la fel de melodios și de frumos. Cumva, deși el nu este Predestinat, reușește să acceseze răul nostru tăcut de comunicare. Vorbește cu mine telepatic. Ce naiba se întâmplă?

Stark deschide ochii brusc. Neliniștea de pe chipul lui îmi spune că îl aude și el.

Vocea lui Killian răsună din nou în mințile noastre.

„*Există un uzurpator printre voi.*“

Capitolul 2

MERYN

Este aproape imposibil să contactezi toți Predestinații deodată. Din câte știu, doar două persoane sunt înzestrate cu această putere: Suverana Alfa, Siegrid Therion... și, se pare, eu. Dar, pe măsură ce Killian vorbește, o certitudine mi se cuibărește necruțătoare în oase. El îi contactează pe toți Predestinații din Nocturna.

Ochii îmi fug spre brățara de logodnă pe care mi-a fixat-o la încheietură. Rubinul încă se învârtește, tulburat de umbre întunecate. Așa a fost de când s-a hrănit din magia mea în apartamentele lui. Și senzația aceea care îmi spune că ceva este teribil de greșit nu mă părăsește. O parte din putere mi-a fost smulșă, rămânând prinsă în capcana blestemului întunecat țesut în brățara asta. Orice ar face Killian acum face folosindu-se de puterile mele, furându-mi magia.

„Zeița fără Chip m-a binecuvântat cu abilitatea de a comunica prin legăturile lupilor, drept răsplată pentru loialitatea mea față de Predestinați și față de regal“, spune Killian cu voce mieroasă.

Nu mă pot abține și izbucnesc în râs. Ce minciună sfruntată! Și atât de previzibil. Îi va minți pe Predestinați așa cum m-a mințit și pe mine.

Simt cum mă inundă valul fierbinte al furiei și încep să trag de brățara de la încheietura mea. Dar ea mi se strânge din nou pe piele, făcându-mă să tresar de durere. În clipa aceea, prin minte încep să-mi pulseze tot felul de imagini. Cu un tresărit, îmi dau seama că el transmite amintiri prin legătură, exact așa cum m-a învățat Anassa să fac.

Iată-mă pe mine, cu părul argintiu strălucind și fața acoperită de sângele luptelor de la absolvire. Anassa se înalță amenințătoare în spatele meu, în timp ce eu înșfac Sabia Străveche, sabia cu mâner în formă de lup a regelui, cea care are darul de a supune lupii străvechi. Cu chipul schimonosit într-o grimasă înfricoșătoare, cobor sabia într-o lovitură necruțătoare peste gâtul regelui.

În acel moment, eu, cea adevărată, am simțit mândrie și adrenalină, dar privind în urmă, sentimentele mele de atunci sunt umbrite de sentimentele lui Killian – sau, mai degrabă, de ceea ce vrea el să credem că a trăit.

Îl străbate un fior de groază. Durere, inimă frântă și spaimă.

Viziunea se transformă în următoarea amintire. Suntem în camera lui Killian. Îl țin imobilizat la pământ, eu stau deasupra lui, în timp ce el se zvârcolește sub mine, stânjenit și îngrozit. Ochii mei căprui sunt mari și par sălbatici. Ridic din nou sabia cu mâner în formă de cap de lup. O apăs pe gâtul lui. Killian proiectează către toți Predestinații amintirea unei dureri arzătoare, în timp ce sabia îi taie pielea delicată de la gât. Frica îi face inima să bată cu putere, privind spre femeia monstruoasă din fața lui, o femeie în care a făcut greșeala să aibă încredere. O femeie care nu a fost niciodată cine părea a fi, care și-a dezvăluit, în cele din urmă, adevărata și urâta fire. Este ca și cum ar fi luat propria-mi perspectivă și ar fi întors-o împotriva mea.

În ambele amintirile, eu sunt ticăloasa de necontestat.

M-aș urî și eu dacă aș ști doar partea lui de poveste.

Viziunea se termină și clipeșc, revenită în temnițe. Stark îmi întâlnește privirea. Căutătura din ochii lui este ucigașă, iar mâinile lui tatuate sunt strânse în pumni care cer să treacă la acțiune.

„Meryn Cooper m-a alungat din Sturm frost și mi-a furat troful“, continuă Killian.

Sângele îmi clocotește în vene. El știe adevărul la fel de bine ca mine: nu sunt nicio Cooper. Sunt o regină din linia Sturmfront. Și îmi voi recupera dreptul din naștere, pe care familia lui l-a furat de la a mea.

„Este periculoasă, nestatornică și un dușman al Nocturnei. Nu puteți avea încredere în femeia asta de rând, cu mintea rătăcită.“

Un icnet sugrumat îmi scapă printre buze. Vreau să cred că nimeni nu ar putea să-l asculte, dar și eu l-am crezut, cândva. Și nu mă pot ascunde de sâmburele de adevăr din acele amintiri. Chiar am făcut toate acele lucruri și am fost de-a dreptul înspăimântătoare.

Dar el este un Stârpitor blestemat.

„Îmi întemeiez o fortăreață în apus și voi aduna forțe ca să-mi recuceresc tronul. Ți îndemn să mi se alătore pe toți cei ce cred în adevăr și dreptate. Împreună, vom reda Nocturnei gloria ei de odinioară.“

Și, astfel, conexiunea se întrerupe cu o tresărire năprasnică a minții, ce închide violent canalul deschis adineauri de Killian.

– Adevăr și dreptate?! strig eu și cuvintele răsună în temnițele aproape goale.

Desfăcându-mi pumnii, îmi dau seama că unghiile mi-au săpat semiluni în palme, aproape până la sânge. Mintea mi-e strâns legată la fluxul de emoții al Predestinaților. Reacțiile lor se revarsă de peste tot într-un torent de șoc, neîncredere și confuzie.

Fir-ar să fie!

Întâlnesc din nou privirea lui Stark.

– Trebuie să le vorbesc. Acum.

– Da, spune el simplu.

– Dar eu..., îngaim și privesc în jos, spre mine.

Încă port rochia asta stupidă în care m-a îmbrăcat Killian. Aceeași rochie care apărea în amintirea pe care tocmai le-a arătat-o tuturor. Este ținuta unei femei nestatornice, cu mintea rătăcită. Nu vreau să hrănesc minciuna asta.

– Arăți..., dă Stark să spună, apoi se oprește brusc, strângându-și buzele pline într-o linie subțire.

Emoțiile i se învâlburează în privire, întunecate și de nepătruns, în timp ce mă cercetează cu atenție.

Îmi ridic bărbia.

– Ce...?

– Arăți destul de bine, spune el, cu glas aspru. Probabil ai înțeles motivul ezitării mele. Dacă mai așteptăm, o să lăsăm loc de îndoială.

Înghit cu noduri și încuviințez. Apoi mă forțez să trag adânc aer în piept. Trebuie doar să-mi reamintesc că adevărul este de partea mea, nu a lui Killian. Am și eu câteva amintiri compromițătoare de scos la iveală.

„Anassa“, îi vorbesc în minte lupoaicei mele. „Poți să contactezi toți lupii care sunt în castel și să te asiguri că stăpânii lor vin la arenă? Transmite-le că am răspunsuri pentru ei.“

Probabil că aș fi putut face și eu asta. Dar nu știu sigur cum să-i contactez doar pe cei prezenți în Sturmfront, iar, dacă aș încerca să ajung prea departe cu comunicarea mea, oare m-ar auzi Killian?

Urmează un moment de tăcere, apoi Anassa răspunde: „S-a făcut“.

Privirea îmi zăbovește asupra trupului însângerat al Saelei, care doarme. Pare atât de micuță și de neajutorată, în ciuda noii ei naturi, ale cărei semne sunt improșcate peste tot prin celulă. Să o părăsesc, fie și pentru o clipă, este ca un pumnal înfipt în stomac. Este greșit.

Și, pentru a doua oară, Stark pare să-mi citească gândurile.

– Helene și Grigore o vor păzi cât ești plecată. Nu o să i se întâmple nimic. Ți promit.

Vocea lui este tăioasă și neclintită, dar cuvintele sunt atât de blânde. Tot ce pot face este să răspund cu o încuviințare încordată. Mă doare să plec de lângă Saela, dar, dacă nu mă duc, Killian îmi va distruge și restul lumii.

În arenă este liniște mormântală, dar inima îmi bubuie în piept. Mai că pot jura că fiecare bătaie zguduie zidurile dimprejur. Stark se află la stânga mea, stând neclintit, de parcă sutele